

Sygn. akt III KK 484/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 października 2019r.,

sprawy **Ł. H.**

skazanego za czyn z art. 177§2 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 27 maja 2019r., sygn. akt II Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 3 września 2018r.,

sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

1. **oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
2. **obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523 § 1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Zasadniczą kwestią podnoszoną we wszystkich zarzutach kasacyjnych jest sprzeczność, jaka zachodzi, w ocenie obrony, pomiędzy opiniami wydanymi w niniejszej sprawie przez biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków. Stawiając taki zarzut obrona jednak pomija, że opinie te są ze sobą zgodne w zasadniczej kwestii – ustalenia przyczyn wypadku w postaci wadliwego zachowania skazanego, które miało charakter czynu zabronionego z art. 177 § 2 k.k.

Pomiędzy opiniami biegłych M.A. i R.P. zachodziły drobne różnice, które zostały wyjaśnione w drodze opinii uzupełniającej sporządzonej pisemnie i ustnie w trakcie postępowania apelacyjnego. Obrona miała możliwość zadania obu biegłym pytań, uczyniła to bardzo obszernie, udzielono też na nie równie obszernych odpowiedzi.

Skoro zatem po weryfikacji obu opinii, Sąd Odwoławczy uzyskał efekt w postaci zgodności ich we wszystkich najistotniejszych kwestiach, słusznie przyjęto, że nie zachodzą okoliczności z art. 201 k.p.k. i nie istnieje potrzeba dopuszczania dowodu z kolejnej opinii sporządzonej przez Instytut Ekspertyz Sądowych.

W kasacji podniesiono też zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Zarzut ten jednak nie może być uznany za zasadny. Kwestiom ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa skazanego poświęcił Sąd Odwoławczy znaczącą część uzasadnienia swego wyroku, podobnie jak omówieniu opinii biegłych.

W sprawie nie ulega wątpliwości, że oba Sądy dokonując ustaleń faktycznych przyjęły, że przyczyną wypadku było nieprawidłowe zachowanie skazanego. Ł.H. widział jadącego przed nim rowerzystę, jak również samochody zbliżające się z przeciwka i z tyłu. Pomimo tego rozpoczął manewr wyprzedzania pokrzywdzonego.

Niezależnie od różniących się w poszczególnych zeznaniach świadków szczegółów, co do toru jazdy rowerzysty oraz momentu włączenia przez skazanego kierunkowskazu, powyższe ustalenie faktyczne jest w sprawie całkowicie zgodne, również w świetle wyjaśnień samego skazanego.

Tymczasem, to właśnie ta decyzja o wyprzedzaniu w takich warunkach pokrzywdzonego, była nie tylko błędna, ale przede wszystkim skrajnie niebezpieczna, a w konsekwencji doprowadziła do tragicznego skutku.

Taką też konkluzję przedstawił Sąd Okręgowy na k. 12 uzasadnienia swego wyroku i brak jakichkolwiek podstaw do zasadnego twierdzenia, że ma ona charakter dowolny i oderwany od zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Brak zatem też jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w kasacji.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

as